

מ"ת 9003/15 - מדינת ישראל נגד ג ש - הובא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 אוגוסט 2015

מ"ת 9003-15 מדינת ישראל נ' ש

9002/15

לפני כב' השופט אהרן האוזרמן

המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד נאווה עוז

נגד

המשיב

ג ש - הובא באמצעות שוטרים

ע"י ב"כ עוה"ד אנה ברושבאנק

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תם ההליכים, על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו 1966, וזאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה בהיותו בלתי מורשה לסוג הרכב ונהיגה ללא רישיון רכב תקף וללא ביטוח.

ע"פ עובדות כתב האישום, ביום 30/07/2015 (היום) בשעה 09:45, נהג המשיב באופנוע בדרך בגין בתל אביב, נעצר לביקורת על ידי שוטר. המשיב נהג כאשר הוא פסול לנהיגה ועונש מאסר מותנה בן 8 חודשים, תלוי ועומד נגדו בגין עבירה זו.

המשיב נעצר והובא בפניי מיד עם מעצרו ולאחר הכנת כתב אישום היום. המבקשת עותרת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים בעניינו.

הצדדים טענו לבקשה ותיק החקירה הוגש לעיוני.

ב"כ המשיב לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה ועל קיומה של עילת מעצר, בשלב זה של הדיון בעניינו של המשיב וטענה אך ורק לגבי האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, זאת מאחר ולשיטתה ניתן לאיין את המסוכנות הנובעת מהמשיב בכל הנוגע בנהיגה על ידי מעצר בית עם פיקוח מפקחים.

לפיכך, לאחר שעיינתי בחומר הראיות בתיק החקירה הנני קובע כי יש די ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום, וכי קיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב.

עמוד 1

ב"כ המשיבה התנגדה לשחרור המשיב לכל חלופת מעצר, בשים לב לכך שמדובר בעבירה חוזרת של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה בהיותו של המשיב בלתי מורשה וכן נוכח קיומו של מאסר מותנה בן 8 חודשים שלא היה בה כדי להרתיע את המשיב.

לשיטתה, החלופה המוצעת אינה יכולה לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב.

ב"כ המשיב מצידה, טענה שהחלופה ראויה וכי בעבירות תעבורה, לא יורה בית המשפט על מעצר עד תום ההליכים, למעט במקרים חריגים.

באשר למסוכנות הנשקפת מן המשיב, הרי שהיא נלמדת ממכלול הנסיבות בעניינו, לרבות עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות בתעבורה.

בתיק שבנדון, המשיב נהג, לכאורה, בזמן פסילה (לציין כי זו לא הפעם הראשונה) וכן בהיותו בלתי מורש כלל לנהיגת אופנוע.

רק בתאריך 17/06/2015, לפני פחות מחודשיים, הורשע המשיב על ידי כב' השופט נהרי מבית משפט זה בצירוף שני תיקים חמורים בעבירות זהות ונדון בנוכחותו ל- 8 חודשי מאסר וזאת על תנאי לשלוש שנים.

הנה כי כן לא חלפו חודשים והמשיב שב ונהג לכאורה בהיותו בלתי מורשה על אותו אופנוע בו ביצע את העבירות בהן הורשע כאמור.

עיינתי בפרוטוקול גזר הדין שמצוי בתיק החקירה, מצאתי כי המשיב במידה רבה אמר בפני כב' השופט נהרי דברים דומים למה שאמר היום בדיון בפניי, המשיב ביקש סליחה מבית המשפט ואמר שעשה שטות, טען לגבי מצבו הבריאות, לגבי פגיעת הראש אמר כי הוא מתנצל וכי זה לא יחזור על עצמו.

זאת ועוד, המשיב במסגרת טיעונים לעונש טען בפני בית המשפט כי באותם אירועים נהג בקטנוע 50 סמ"ק אשר לשיטתו: "כיום יש אופניים חשמליים שנוהגים יותר מהר מהאופנוע שהייתי עליו".

היום בפתח הדיון אמר המשיב בבית המשפט דברים דומים (שלא נרשמו בפרוטוקול) ויכולתי להתרשם לגבי הלך רוחו של המשיב כי המשיב אינו תופס את החומרה שבנהיגתו באופנוע ומכאן ככל הנראה הסיבה בגינה הוא שב וחוזר על אותם עבירות תוך זמן קצר ביותר ולמרות עונש מאסר כבר התלוי ועומד מעל ראשו.

עברו התעבורתי של המשיב מכביד כולל 81 הרשעות קודמות משנת 1962, ביניהן עבירות בטיחותיות, אי ציות לתמרורים, נהיגה ברכב שנאסר לשימוש, ריבוי הרשעות בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח בתוקף וכן כאמור הרשעה קודמת בנהיגה בפסילה ושתי הרשעות קודמות בהרשעות בנהיגה בהיותו בלתי מורשה לסוג הרכב (אופנוע).

עברו הפלילי של המשיב כולל 8 עבירות, בהן עבירת תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש משנת 2008, איומים, העלבת עובד ציבור, תקיפת עובד ציבור, היזק לרכוש ועוד.

לאור המפורט לעיל, אני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב.

עם זאת, סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים, מחייב את ביהמ"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה. כמו כן, הלכה היא, כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד.

בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מ"י-

"יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב".

חלופת המעצר שהוצעה מטעם המשיב כוללת לשיטתו מעצר בית מלא בביתו בפיקוח בנו של המשיב וחברו של הבן (לתקופת ביניים של מספר ימים).

התייצבו כאמור בבית המשפט בנו של המשיב וכן חברו אשר העידו בבית המשפט והתרשמתי כי מדובר באנשים נורמטיבים וכי כוונתם טובה, עם זאת, אני בספק אם יש בהיקף הפיקוח המוצע על ידם כדי לספק מענה למסוכנות הנובעת מהמשיב במקרה זה.

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי שחרורו.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עיינתי בתיק החקירה, איני סבור כי המשיב ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר, שכן לטעמי, אין בחלופה המוצעת בשלב זה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לציבור מהמשך נהיגתו של המשיב.

כאמור לעיל, עסקינן בעבירות חוזרות דהיינו, עסקינן במי שסיגל לעצמו תרבות עבריינית, הן במישור הפלילי והן במישור התעבורתי ומפגין פעם אחר פעם זלזול מוחלט בהוראות החוק ובתי המשפט.

בבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' ג'ובראן:

" כידוע, על מנת שיורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו...מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו, וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו...אכן בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו

מיוחס אך דבר ביצוען של עבירות תעבורה, אך בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים".

המשיב נהג כאשר הוא מודע לכך שהוא מצוי בפסילה על פי צו בית משפט, לאחר שנפסל בנוכחותו פחות מחודשיים לפני שנתפס נוהג היום והובא בפניו.

לפיכך, קיימת סכנה ממשית להישנות המקרים ובית המשפט אינו יכול להטיל את כובד האחריות לשלום ציבור עוברי הדרך על המפקחים המוצעים, ראויים ככל שיהיו, עת קיימת סכנה כאמור.

המשיב היה מודע לקיומו של עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים, אך גם עובדה זו לא מנעה ממנו לשוב ולנהוג בזמן פסילה, עבירה שלגביה נקבע במספר רב של פסקי דין, כי הנה עבירה חמורה המחייבת ענישה הולמת ומרתיעה.

בע"פ 5056/08 מדינת ישראל נ' אסיאס מורנו, נאמר:

"לנוכח הקטל הכבד בכבישי הארץ קיימת חשיבות עליונה כי יושתו עונשים חמורים ומרתיעים כנגד עבריינים אשר אינם בוחלים מלעשות שימוש בכלי רכב בכבישי הארץ בזמן שפסולים הם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה. נהיגה בזמן פסילה טומנת בחובה סכנה לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. מעבר לכך, נהיגה בזמן פסילה משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט..."

בענייננו זה יש ליחס למשיב חומרה יתרה עת חזר ונהג בכלי רכב בזמן פסילה בעת שנדון בעבר לעונש מאסר אותו ריצה בעבודות שירות ובעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 8 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רישיון. יש בכך כדי להסיק כי מדובר באדם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור.

לפיכך, לנוכח החומרה העולה מעבריינותו החוזרת ונשנית של המשיב ועל אף נסיבותיו האישיות, היה זה אך נכון להפעיל את המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגדו ולהוסיף ולהשית עליו עונש מאסר בפועל. לא היה במשכו של המאסר המותנה כדי להצדיק הימנעות מהפעלתו".

לעניין עבירה זו, נאמר על ידי כבוד הש' רובינשטיין, בע"פ 222/11, הראל נ' מדינת ישראל:

"נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש".

בע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' רובינשטיין:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים

בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן, אמר כבוד הש' לוי:
"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

מכאן אנו למדים שבתי המשפט מייחסים חומרה יתרה לעבירות בהן מואשם המשיב, בדגש על עבריינות חוזרת.

לאור הישנות העבירה, נסיבות ביצועה, והתרשמותי מדבריו של המשיב בבית המשפט ועל בסיס הנימוקים שפורטו לעיל, אני קובע כי לא אוכל ליתן בשלב זה במשיב את האמון הנדרש לצורך שחרורו לחלופת מעצר ועל כן, יישאר המשיב במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

לפנים משורת הדין מאחר והתרשמתי כי למשיב בעיות רפואיות משמעותיות ונוכח גילו אני מוצא לנכון להפנות את המשיב לשירות המבחן למבוגרים על מנת ששירות המבחן יערוך תסקיר מעצר בהמשך להחלטתי זו.

במידה ושירות המבחן ימצא לנכון לבוא בפניי בהמלצה לשחרר את המשיב לאחר שתימצא לו חלופת מעצר ראוייה, אקבע דיון בעיון חוזר בבקשה.

אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק זה.

מורה כי מיד עם מעצרו יובא המשיב בפני רופא שב"ס אשר יערוך לו בדיקה ויקבל ממנו אינפורמציה לגבי מצבו הרפואי ולגבי התרופות אותן הוא נוטל וידאג לאספקת תרופות למשיב, הכל בהתאם לנוהלי שב"ס.

קובץ המסמכים הרפואיים שנמסרו לי במסגרת טיעוני ב"כ המשיב בבקשה זו הוחזר לב"כ המשיב.

לבקשת הסניגורית מורה לשב"ס לאפשר למשיב לקבל ציוד אישי בהתאם לנוהלי שב"ס בנוסף מורה לשב"ס לאפשר למשיב 10 שיחות טלפון כולל למספרי טלפון סלולריים וזאת על חשבון שב"ס.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי.

עקב השבתת מערכת נט המשפט הפרוטוקול הוקלד בתוכנת WORD וייסרק למערכת נט המשפט.

ניתנה היום י"ד באב תשע"ה, 30 ביולי 2015 במעמד הצדדים.

אהרן האוזרמן - שופט

קלדנית: גלית דוד

הוקלדעלידיבתיאשכנזי